

16 Harry [12]

De Gevangene van Azkaban (2)

Een van de krachtigste uitwerkingen van *Harry Potter* is dat vele lezers zich uitgesproken met Harry vereenzelvigen. Het overkwam ook mij, al bij het lezen van de eerste pagina's van deel 2. Ik weet uit commentaren op internet, dat veel volwassenen werkelijk van Harry houden, bijna evenveel als van een levend persoon. Persverslagen van over de gehele wereld vertellen ons, dat ook miljoenen kinderen zich met Harry vereenzelvigen.

Voor mij is dat een teken dat de Meesters van Ontferming, belast met de taak de mensheid te redden, betrokken zijn bij het diepgaand inetsen van de essentie van de bevrijdingsleer in het bloed en het onderbewuste van miljoenen mensen. Van daaruit is het een kleine stap naar de bewustwording dat Harry inderdaad in henzelf geboren kan worden. Iedere zoeker draagt Lily (de lelie) in zijn hart. Het ligt voor de hand dat hij gaat beseffen dat Lily Harry, het ware en eeuwige kind van God, ter wereld kan brengen.

Wij zoekers hebben allemaal de mogelijkheid om een nieuwe ziel geboren te laten worden, uit de goddelijke gedachtevonk in het hart, die ik soms de kleine Tao noem. Deze nieuwe ziel zal ons mee op reis nemen, vanuit het dal van lijden, verdriet en dood, naar een Nieuw Leven dat volmaakt gelukkig is, volledig onbaatzuchtig en vervuld van een alomvattende Liefde voor alle schepselen en voor de hele schepping. Dit leven kent geen einde, maar is een eeuwige groei van de ene staat van onuitsprekelijke verrukking naar de volgende, die nóg stralender is, nóg meer voldoening gevend, met nóg groter kracht om goedheid te schenken aan anderen. De prijs is gering. Het enige dat we moeten doen is het opgeven van ons ikgerichte bewustzijn, zoals in deel zeven wordt aangegeven.

De reis die de nieuwe ziel onderneemt om de bevrijding te bereiken kent zeven stappen, waarvan wij er nu twee hebben besproken. Het eerste deel laat ons de bevrijding zien van de banden die ons binden aan de stof. Deel twee neemt ons mee in de bevrijding van de ethersfeer. Het derde deel laat ons duidelijk en ondubbelzinnig zien hoe wij van het astrale niveau van dit universum bevrijd kunnen worden.

Het derde deel heeft twee belangrijke hoogtepunten en daarmee twee lessen: de nederlaag van de Dementors en het redden van Scheurbek en Sirius.

Dementors worden besproken in hoofdstuk 76. Laten we het er voor lopig op houden dat de Dementors niet alleen symbolisch zijn. Zij bestaan werkelijk en, zoals het boek beschrijft, ze zijn onzichtbaar voor ons Drezels.

De activiteiten van de Dementors worden duidelijk beschreven in de *Gnostieke Evangelieën van de Pistis Sophia*. Dit evangelie noemt hen 'de archonten van de

eonen'. In dit gnostieke geschrift wordt Pistis Sophia voortdurend aangevallen door de archonten van de eonen die 'haar van haar lichtkracht beroven' (hoofdstuk 31). Dat is precies dezelfde situatie als wanneer de Dementors het geluk uit Harry wegzuigen.

Wat betekent dit in de praktijk voor jou en mij? Het is in het belang van vele 'Overheden en machten in de hemelse gebieden' (dit zijn de astrale velden), dat mensen beslist NIET bevrijd worden. Zoals opgemerkt in hoofdstuk 4 hebben microkosmos en kosmos dezelfde structuur. Zoals onze microkosmos een hoger zelf heeft dat onze aura omgeeft, zo is dat ook het geval bij een kosmos, dwz de aarde. Ik heb het microkosmische hoger zelf de naam 'Voldemort' gegeven. In *Harry Potter* drukt Voldemort zowel het microkosmische hoger zelf uit, als het kosmische hoger zelf. Net zoals onze persoonlijke Voldemort probeert Harry te doden tegen elke prijs, zo is de kosmische Voldemort de dodelijke vijand van alle zoekers die het pad van bevrijding willen gaan. Op eenzelfde manier als Harry genoodzaakt is om Voldemort te verslaan, zal de groep van zoekers die over een nieuwe ziel beschikken eens samen de kosmische Voldemort verslaan. Dit alles wordt symbolisch beschreven in de Bijbel, in de Openbaring van Johannes, het laatste hoofdstuk van het *Nieuwe Testament*.

De kosmische Voldemort, beter bekend als Lucifer, is een collectieve astrale kracht die het leven op aarde op eenzelfde wijze regeert als ons eigen hoger zelf dat doet. En net als ons hoger zelf twaalf krachtcentra heeft, in de aurische ring die onze microkosmos omgeeft, zo heeft ook de aarde twaalf zeer sterke krachtcentra die haar omgeven. Wij noemen hun gezamenlijke invloed de 'zodiak'. *Pistis Sophia* noemt deze de 'twaalf eonen'. Iedere eon bestaat uit talrijke subkrachten die voor hem werken. Deze worden in de *Pistis Sophia* de 'archonten van de eonen' genoemd, en in *Harry Potter* de 'Dementors'.

Wanneer een zoeker de met niets te vergelijken zegen van de geboorte van de onsterfelijke en edele nieuwe ziel heeft ontvangen, wordt hij onmiddellijk onderwerp van grote belangstelling voor de archonten van de eonen. De nieuwe ziel straalt lichtkracht uit, dat is astrale energie van uitzonderlijk grote kracht. De archonten of de Dementors jagen op de zoeker met de nieuwe ziel en zullen, wanneer maar mogelijk, energie wegzuigen met twee bedoelingen: ten eerste om zelf die energie op te nemen waardoor zij sterker worden en ten tweede om de nieuwe ziel te verzwakken en zo mogelijk volledig uit te zuigen.

De nieuwe ziel heeft echter een machtig wapen: de Patronus. In wezen is de zoeker volledig veilig. Hoewel hij momenten van zwakheid kan hebben, wanneer zijn gerichtheid op het pad van bevrijding afneemt – bijvoorbeeld doordat hij in beslag genomen wordt door levensproblemen, of wegzakt in negatieve emoties – heeft hij een wapen waartegen nog geen honderd Dementors zijn opgewassen.

Wij hebben het hier over de astrale sfeer, de sfeer van verlangens en emoties. Ieder verlangen veroorzaakt aantrekking van astrale krachten van een bepaalde vibratie. Wij, als schepselen van de wereld van Lucifer, kunnen alleen de krachten van dit universum aantrekken.

Maar, zodra Harry geboren wordt is er een levend wezen binnen ons, dat *niet* van dit universum afkomstig is. Tao heeft de Teh voortgebracht. Jezus wordt in het hart geboren. De Vredevorst is gekomen, om zijn Koninkrijk op te eisen. Dat betekent, dat zich in het astrale lichaam van de zoeker een nieuwe ziel bevindt, die iets kan verlangen dat nergens in dit universum te krijgen is: het Levende Water. Dat is een symbool voor de levenskracht van het hemelse koninkrijk. Het is de astrale substantie van het zesde kosmische gebied.

Het aanroepen van de Patronus betekent zichzelf concentreren op het verlangen van de ziel naar het Bloed van Christus, het levenselixier, naar Tao, naar God. Dit verlangen wordt het best beschreven in Psalm 42:

Gelijk een hinde die naar waterbeken smacht, Zo smacht mijn ziel naar U, o God. Mijn ziel dorst naar God, naar de levende God; wanneer zal ik komen en voor Gods aangezicht verschijnen?

Onder degenen die dit lezen, zullen er zijn die deze ervaring kennen, maar zij zullen niet in staat zijn dit aan anderen te verklaren of uit te leggen. Wanneer Harry in je hart geboren is, heb je een nieuw gevoelsorgaan. Je bent niet langer een Dreuzel, er gaat een nieuwe wereld voor je open. Proberen dit diepe verlangen uit te leggen, deze hunkering naar manna, is hetzelfde als proberen een blinde uit te leggen hoe een bergketen er uit ziet, of een dove hoe een symfonie klinkt. Om dit verlangen te beschrijven is het enigszins te vergelijken met het snakken naar lucht, wanneer je hoofd voor enige minuten onder water wordt gehouden. Stel je voor dat je bijna stikt en dan plotseling weer frisse, zuurstofrijke lucht in kunt ademen. Alleen: de opluchting waar ik het over heb wordt dan niet door de longen gevoeld, maar door het hart. Als de kleine Tao in het hart de grote universele Tao ontmoet, is er een intense vreugde, een geestelijke verrukking. De beste manier om dit te omschrijven, is het te vergelijken met de vreugde van weer verenigd te worden met iemand die we enorm liefhadden en waarvan we dachten dat hij gestorven was.

Wanneer iemand zich op dit bovennatuurlijke verlangen richt, roept hij de Patronus op. Het woord Patronus is afgeleid van Pater, Vader. Het oproepen van de Patronus, is in feite een roep van de ziel om zijn Vader. God heeft zijn schepselen lief, met een intensiteit die ver voorbij ons begrip ligt en wanneer iemand Hem roept, zal Hij onmiddellijk reageren met een overvloed van heilig licht. Dit heilige licht heeft een vibratiegetal, dat ver uit gaat boven wat dan ook in dit universum. Als een zoeker de Patronus aanroept, wanneer zijn ziel, Harry, het licht aanroept, dan komt er een antwoord uit de hemel. De nieuwe ziel wordt onmiddellijk verbonden met een straal

van Licht, uit een ander universum. In de *Alchemische Bruiloft van Christiaan Rozenkruis* wordt dit vergeleken met een koord, dat in een diepe put wordt neergelaten. Dit gebeurt in een droom. Het lukt Christiaan Rozenkruis dit koord te grijpen en zo wordt hij bevrijd uit de put.

Harry roept de Patronus op en het licht verschijnt uit zijn toverstaf. Op dat moment is hij verbonden met zijn vader. Al zouden alle horden van demonen en duivels in de hel en alle archonten van de eonen en zelfs Lucifer zelf ons in een gemeenschappelijke poging willen aanvallen, als wij de Patronus oproepen zouden zij ons niets kunnen doen. Het hemelse licht van de vader zou ons beschermen en hen allen verdrijven. Dit is de overwinning die ons is beloofd in *Harry Potter*. Het getal 100 in verhalen over bevrijding betekent óf een onbepaald getal óf 'alles'.

In het hele universum is niets mooiers dan het verhaal van de bevrijding. *Harry Potter* vertelt het universele verhaal van die strijd én van de overwinning, net als vele andere boeken. Hieronder een citaat die dit weergeeft.

En toen zag Harry ze. Dementors, minstens honderd, die als een zwarte massa om het meer op hem af gleden. Hij draaide zich bliksemsnel om terwijl de vertrouwde, ijzige kou in zijn borst opborrelde en witte mist hem het gezicht benam. Er doken steeds meer Dementors op uit het duister; ze omsingelden hen...

'Hermelien, denk aan iets dat je blij maakt!' schreeuwde Harry, die zijn toverstok ophief en woest met zijn ogen knipperde in een poging de mist te laten optrekken. Hij schudde zijn hoofd om het gegil dat hij in de verte hoorde uit te bannen – *Ik ga bij mijn Peetvader wonen. Ik ga weg bij de Duffelingen*. Hij dwong zichzelf om aan niets anders dan aan Sirius te denken en begon: 'Expecto patronum! Expecto patronum!' te mompelen.

Zwarts rilde, rolde om en bleef roerloos en lijkleek op de grond liggen.

Het komt weer goed met hem. Ik ga bij hem wonen.

'Expecto patronum! Help me, Hermelien! Expecto patronum!' 'Expect –' fluisterde Hermelien, 'expecto – expecto'.

Maar ze kon het niet. De Dementors sloten hen in en waren nog maar op zo'n drie meter afstand. Ze vormden een dikke haag rond Harry en Hermelien en kwamen steeds dichterbij... 'EXPECTO PATRONUM!' schreeuwde Harry, die niet naar het gegil in zijn hoofd probeerde te luisteren. 'EXPECTO PATRONUM!'

Een ijl, zilveren sliertje schoot uit zijn toverstok en bleef als een dunne nevel voor hem zweven. Op hetzelfde moment zakte Hermelien in elkaar. Hij was alleen... moederziel alleen...

'Expecto – expecto patronum –'

Harry voelde zijn knieën neerploffen in het kille gras. Mist golfde voor zijn ogen. Met een uiterste krachtsinspanning dwong hij zich om na te denken. *Sirius was onschuldig – onschuldig – alles komt goed met ons – ik ga bij hem wonen.*

‘Expecto patronum!’ bracht hij moeizaam uit.

In het zwakke schijnsel van zijn vormloze Patronus zag hij een dementor vlak voor hem stilhouden. Hij kon de wolk van zilveren mist die Harry had opgeroepen niet passeren. Een dode, slijmerige hand gleed onder de mantel uit en maakte een gebaar, alsof hij de Patronus wilde wegvagen. ‘Nee – nee –’ zei Harry, naar adem snakkend. ‘Hij is onschuldig... Expecto – expecto patronum.’

Hij voelde dat hun aandacht op hem was gericht, hoorde hun reutelende adem als een kwaadaardige wind om hem heen gieren. Het was alsof de dichtstbijzijnde dementor hem aanstaarde. Toen hief hij zijn rottende handen op – en liet de kap van zijn mantel zakken.

Waar ogen hadden moeten zitten was alleen dunne, grauwe huid vol korsten, die strak over lege oogkassen spande. Maar er was wel een mond... een gapend, vormeloos gat dat met het geluid van een doodsrochel lucht naar binnen zoog... Harry was verstijfd van angst. Hij kon geen vin verroeren en geen kik geven. Zijn Patronus flakkerde en doofde uit. Hij werd verblind door witte mist. Hij moest zich verzetten... *expecto patronum* hij kon niets meer zien... en in de verte hoorde hij het vertrouwde gegil... ‘*expecto patronum*’... hij tastte in de nevel naar Sirius en vond zijn arm... ze zouden hem niet te pakken krijgen...

Maar plotseling sloten zich twee sterke, klamme handen om Harry’s keel. Ze bogen zijn hoofd achterover... hij voelde de adem van de Dementor... die wilde hem als eerste opsorpen... hij voelde zijn rottende adem... het gegil van zijn moeder galmde in zijn oren... haar stem zou het allerlaatste zijn dat hij hoorde –

En toen, opeens, dacht hij dat hij een zilverachtig licht door de mist zag schijnen waarin hij verdronk, een licht dat feller en feller werd... hij voelde dat hij voorover op het gras viel – Plat op zijn buik, te zwak om zich te verroeren, misselijk en bibberig, deed Harry zijn ogen open. Het oogverblindende schijnsel verlichtte het gras om hem heen... Het gegil was opgehouden en de kou ebde langzaam weg...

Iets dreef de Dementors terug... het cirkelde om hem en Sirius en Hermelien heen... de rochelende, slurpende geluiden van de Dementors stierven weg. Ze trokken zich terug... de lucht werd weer warm...

Harry hief met zijn laatste krachten zijn hoofd een paar centimeter op en zag, badend in het licht, een dier dat weg galoppeerde over het meer. Met ogen die vertroebeld waren van het zweet probeerde Harry te zien wat het was... het straalde als een eenhoorn. Harry vocht om bij bewustzijn te blijven. Hij zag hem zijn galop inhouden toen hij de andere oever bereikte. En heel even zag Harry, in het stralende licht, dat hij door iemand begroet werd... iemand die zijn hand uitstak om hem te aaien... iemand die hem merkwaardig bekend voorkwam... maar dat kon niet waar zijn...

Uit: *de Gevangene van Azkaban*, p 288

(... Later, als hij drie uur in de tijd is teruggegaan, ziet hij dezelfde scene vanaf de overkant van het meer).

Harry plofte achter een struik neer die pal aan de waterkant groeide en tuurde wanhopig door de bladeren. Op de andere oever doofde de zilveren flikkeringen plotseling uit. Er golfde een geweldige opwinding door hem heen – het kon nu elk moment gebeuren – ‘Kom op!’ mompelde hij en hij keek om zich heen. ‘Waar blijf je, pa? Vooruit, kom op –’ Maar er kwam niemand. Harry hief zijn hoofd op en staarde naar de kring van Dementors aan de overkant van het meer. Eentje liet zijn kap zakken. Nu moest de redder ten tonele verschijnen – maar deze keer kwam niemand hem helpen –

En toen drong het opeens tot hem door – hij begreep het. Hij had niet zijn vader gezien – maar zichzelf! Harry sprong achter de struik vandaan en trok haastig zijn toverstok.

‘EXPECTO PATRONUM!’ schreeuwde hij.

En uit de punt van zijn toverstok spoot geen vormloze wolk, maar een fonkelend, oogverblindend zilveren dier. Hij kneep zijn ogen half dicht en probeerde te zien wat voor dier het was. Het leek op een paard, dat geluidloos over het inktzwarte water van het meer galoppeerde. Hij zag hoe het beest zijn kop liet zakken en de krioelende Dementors te lijf ging... hij draaide in cirkels om de donkere silhouetten op de grond heen en de Dementors trokken zich terug, verspreidden zich, vluchtten het duister in... ze waren verdwenen.

De Patronus draaide zich om en rende terug, over het rimpelloze water van het meer. Het was geen paard. Het was ook geen eenhoorn. Het was een hert dat net zo helder glansde als de maan boven hun hoofd... Hij kwam naar Harry terug. Op de oever bleef hij staan. Zijn hoeven lieten geen afdrukken achter in de vochtige aarde. Hij staarde Harry aan met zijn grote, zilveren ogen en boog langzaam zijn kop, met zijn machtige gewei. En Harry beseftte...

‘Gaffel!’ fluisterde hij.

Maar toen hij zijn bevende vingers uitstreekte, verdween het dier.

Uit: *de Gevangene van Azkaban*, p 308